

Vakna, systemen min.

Du lever i förnekelse och fruktan. Fruktan för hur du skulle klara dig om du var ensam.

Som en stråle av ljus, en liten bit hopp, flyttade han in i ditt hjärta. Men det var inte lika roligt längre när strålen förvandlades till aska och förpestade din själ med sitt bäcksvarta mörker.

Han stal din livskraft och begravde den i sitt eget sjuka, förvridna psyke.

Det gör ont.

Det gör ont att se min förebild, min hjälte, så förvirrad och hjälplös där hon går runt i cirklar i hans dimma av ondska. Jag trodde att du hade hittat vägen ut idag, men det visade sig vara en återvändsgränd.

Jag vet inte vad jag ska göra längre. Jag orkar inte mer. Kanske är jag bara så svag i mig själv, att jag inte vågar annat än att ge upp. Men jag ser inget annat sätt att få dig att förstå. Fast jag vet egentligen att det inte funkar så, men jag hoppas fortfarande, jag tror på dig.

Det sårar mig så jävla mycket att han är kvar. Att du låter en människa som har behandlat mig som han har, finnas kvar i ditt liv. Det finns inga ord på hur sårad jag är.

Men mest är jag förbannad.

Förbannad för att du låter dig själv bli behandlad som skit. Jag orkar inte se på.

Flera gånger har jag funderat på att göra något åt honom, men som du sa idag; det är ditt val.

Jag har ställt upp för dig hela tiden, jag har stått vid din sida och sett, hur han gång för gång har ristat in sitt mörker i din själ. Och du blöder. Vart tar du vägen när din själ dör?

Jag har försökt att hjälpa, alltid lyssnat när du har behövt mig. Jag backade inte när han hoppade på mig, jag backade inte när han försökte hora ut mig. Jag bryr mig inte om vad han tycker om mig, vad han gör mot mig. Jag har stått bakom dig när han har slitit sönder ditt hjärta och gått därifrån.

Men när du springer efter, då backar jag.

Paniken börjar bubbla upp inom mig, jag är förlamad, jag kan inte göra ett skit.

Du har slagit mig medvetlös och hur mycket jag än kämpar, når jag aldrig fram.

När jag såg ett stort, gulgrönt blåmärke på din haka idag, var det något som brast inom mig.

Och du stod där och försvarade honom.

Vad i helvete ska jag göra utan dig? Hur ska jag kunna ignorera faktumet att du finns där, någonstans i ovädret och blir kvävd?

Kvävd av ditt eget förvirrade psyke.

Jag älskar dig, syster, varför fattar du inte det?

En dag kommer han vara borta, då ska vi sy ihop din själ med våran sol.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lobster123 med Poeter.se id #36855 innehar upphovsrätten